

ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΘΗΤΕΙΑ ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

**Νέο «αμυντικό» (σ.τ.μ. πολεμικό) δόγμα:
ο ελληνικός επεκτατισμός ακονίζει τα νύχια του**

Τα κράτη, στο πλαίσιο της καπιταλιστικής κρίσης, στρέφονται όλο και περισσότερο στην πολεμική οικονομία, φτάνοντας τον ταξικό πόλεμο ενάντια στις πληθειακές τάξεις στο όριο της εξόντωσης, μέσα από την αύξηση των πολέμων και των γενοκτονιών σε όλο τον πλανήτη. Το κεφάλαιο τρέφεται και ζητά όλο και περισσότερο τον θάνατο της ζωντανής εργασίας. Σε αυτή τη συνθήκη, ο Δένδιας κηρύσσει το νέο πολεμικό δόγμα του ελληνικού κράτους, που κατ' ευφημισμό αποκαλείται «αμυντικό».

Εργατική αφίσα από την Ουγγαρία ενάντια στη φρίκη του πολέμου (1912)

Οι γιωτάδες, τα άτομα που είτε δεν μπορούν να υπηρετήσουν στον στρατό λόγω ψυχικής και σωματικής κατάστασης είτε την επικαλούνται προσχηματικά επειδή δεν θέλουν να χάσουν χρόνο από τη ζωή τους για να υπακούν εντολές και να προετοιμάζονται για να γίνουν κρέας για τα κανόνια, ενώ ήταν ανεκτοί για κάποια χρόνια, πλέον αντιμετωπίζονται ως ένας σημαντικός εσωτερικός εχθρός που πρέπει να συντριβεί. Βέβαια, κι αυτή η περίοδος ανοχής δεν ήταν καθόλου αυτονόητη. Ήταν αποτέλεσμα των άτυπων αντιστάσεων όσων διεκδικούσαν να αναγνωριστούν ψυχικά ανάκατοι και της μαζικότητας του αιτήματος, που κατέστησε απρόσφορο και δαπανηρό για το κράτος τον παλαιότερο αυστηρό έλεγχο των αιτούντων. Ήταν η στρατηγική του ελληνικού κράτους που έτεινε περισσότερο προς έναν πιο επαγγελματικό στρατό, με ενίσχυση των ΕΠ.ΟΠ., πιο προσανατολισμένο σε περιορισμένες ιμπεριαλιστικές επιχειρήσεις για την

προβολή ισχύος των συμφερόντων του στα Βαλκάνια και τη Δυτική Ασία, όπως έκανε με τη στρατιωτική παρουσία του στο Κόσοβο, στο Αφγανιστάν και με τις φρεγάτες του στη Λιβύη και στην Ερυθρά Θάλασσα. Τώρα όμως, που η καπιταλιστική κρίση συσσώρευσης και αναπαραγωγής φέρνει όλο και πιο κοντά τον ολοκληρωτικό πόλεμο, το κράτος παίρνει πίσω

την όποια ανοχή και περνά στην αντεπίθεση απέναντι στον εσωτερικό εχθρό των γιωτάδων, ενισχύοντας το νομικό του οπλοστάσιο για να μειώσει δραστικά τον αριθμό τους και να ταλαιπωρήσει και να στιγματίσει όσους επιμένουν στην άρνηση στράτευσης.

Στο υπό ψήφιση σχέδιο νόμου που κατέθεσε το κυβερνητικό προσωπικό, οι αλλαγές είναι σαρωτικές. Μέχρι τώρα, όσοι καλούνταν στην ΕΣΣΟ τους έπαιρναν ένα χαρτί από έναν ιδιώτη γιατρό που πιστοποιούσε μια ψυχική νόσο, το κατέθεταν στον ψυχίατρο του στρατού που τους εξέταζε και, με τη γνωμάτευσή του, περνούσαν από μια τριμελή επιτροπή που τους χορηγούσε την πολυπόθητη αναβολή και, αφού εξασφάλιζαν δύο χρόνια αναβολών, έπαιρναν τελικά την οριστική απαλλαγή. Αυτό σήμαινε 2 ή 3 φορές επανάληψη της ίδιας διαδικασίας. Αυτή η ταλαιπωρία, με το νέο νομοσχέδιο, παρατείνεται στα πέντε χρόνια και πλέον δεν αρκούν χαρτιά από ιδιώτη γιατρό, αλλά απαιτείται είτε χαρτί από επιμελητή δημόσιου νοσοκομείου είτε από ΚΕΠΑ, την αρμόδια υπηρεσία πιστοποίησης αναπηριών. Εναλλακτικά, προτείνεται εκούσια νοσηλεία σε στρατιωτικό ψυχιατρείο με ψυχομετρικά τεστ, διαδικασία εξουθενωτική επίσης. Φυσικά, πέρα από την ταλαιπωρία της νέας διαδικασίας, αυξάνονται δραματικά οι πιθανότητες να θεωρηθούν κατάλληλα και άτομα που όντως ψυχικά δεν αντέχουν τη βία και την επιβολή της στρατιωτικής θητείας, που άλλωστε είναι τραυματική εμπειρία για όλους τους ανθρώπους. Και όσοι δεν αντέχουν ή δεν θέλουν τον στρατό και απορριφθεί η αίτησή τους να κριθούν ακατάλληλοι δεν έχουν άλλο δρόμο από το να περάσουν στρατοδικείο και να κηρυχθούν ανυπότακτοι, όπου και εκεί τα πρόστιμα γίνονται πιο εξοντωτικά: από 810 ευρώ τον μήνα πάνε στα 1500 ευρώ, ενώ το όριο για την εξαγορά από τα 33 πηγαίνει στα 40 έτη.

Για όσους γίνουν αντιρρησίες συνείδησης και κάνουν τη λεγόμενη εναλλακτική

θητεία -που ήταν ούτως ή άλλως μακρά και βασανιστική- πλέον αμφισβητείται το δικαίωμά τους και μπορεί να ανακληθεί, αν κριθεί από την επιτήρηση του τρόπου ζωής τους ότι με βάση τα κριτήρια του κράτους δεν ταιριάζει με τις αξίες που θα έπρεπε να έχει ένας αντιρρησίας.

Ενεργοί έφεδροι: όταν το κράτος προετοιμάζει τους παρακρατικούς πραιτωριανούς του

Οι αλλαγές ξεκινούν από το κυνήγι των γιωτάδων και των ανυπότακτων, αλλά δεν σταματούν εκεί· επιδιώκεται μια συνολική στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας στο πλαίσιο της νέας πολεμικής οικονομίας.

Κατ' αρχας, **ενισχύεται η επιτήρηση των στρατεύσιμων για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους καθώς είναι υποχρεωμένοι να ενημερώνουν τις αρχές για κάθε αλλαγή mail, τηλεφώνου και διεύθυνσης μέχρι τα 60 που τελειώνει η υποχρέωσή τους να στρατευτούν σε περίπτωση πολέμου. Οι αναβολές σπουδών περιορίζονται σύμφωνα με το ν+2 ενώ για τους διδακτορικούς παρατείνονται το πολύ μέχρι τα 30. Πέρα από τα κατασταλτικά μέτρα, μπαίνει σαν τυράκι η ενίσχυση της αναγνώρισης προϋπηρεσίας και της δωρεάν επαγγελματικής ειδίκευσης στο στρατό με όρους απλήρωτης και υποτιμημένης δουλειάς, που βέβαια αποτελεί και μέρος της συνολικότερης στρατιωτικοποίησης της εργασίας που προωθείται.**

Οι έφεδροι, δηλαδή όσοι κληρωτοί έχουν εκπαιδευτεί στη θητεία τους ως έκτακτοι αξιωματικοί, σε καιρό επιστράτευσης θα παραμένουν μέχρι τα 60 στην εφεδρεία, με τριετείς και πενταετείς κλήσεις για μετεκπαίδευση. Αυστηροποιείται η διοικητική επιτήρησή τους, με την υποχρέωση ενημέρωσης στοιχείων επικοινωνίας/διεύθυνσης για χρόνια, ενώ επιβάλλεται πρόστιμο 300 ευρώ σε

περίπτωση μη συμμόρφωσης. Εισάγεται επίσης ο θεσμός του «Ενεργού Εθελοντή Εφέδρου», με διακηρυγμένο στόχο τη δημιουργία ενός σώματος 150.000 «ενεργών εθελοντών εφέδρων». Ενόσ σώματος εθνικιστικά χρωματισμένου, που εύκολα μπορεί να κινητοποιηθεί όχι μόνο εναντίον του εξωτερικού αλλά και του εσωτερικού εχθρού. Προωθείται η εθελοντική ένοπλη θητεία γυναικών — δηλαδή μια διεύρυνση της δεξαμενής του στρατεύσιμου πληθυσμού, που επενδύεται και νομιμοποιείται ιδεολογικά με τη δημοκρατική-ταυτοτική γλώσσα περί δικαιωμάτων και συμπερίληψης.

Επιχειρείται ο «εξορθολογισμός» και η αποκατάσταση της εσωτερικής ιεραρχίας των μόνιμων στρατιωτικών, που συνοδεύεται από την επιβολή και εμπέδωση ενός πιο σκληρού εθνικιστικού ιδεολογικού πλαισίου, που ξεπερνά την κλασική ιδεολογία περί «εθνικής άμυνας» και προχωρά προς αναφορές στην επιβολή των «κυριαρχικών δικαιωμάτων» του έθνους «όπου γης», σύμφωνα με τις δηλώσεις Δένδια. Προβάλλεται ρητά η μετάβαση από ένα περιορισμένο πεδίο επιχειρήσεων κοντά στα εθνικά σύνορα σε ένα δόγμα επιβολής στρατιωτικής ισχύος παγκόσμιας εμβέλειας, σε συντονισμό με τις κινήσεις και τους σχεδιασμούς των συμμαχικών δυνάμεων του (κλυδωνιζόμενου) «ευρωατλαντικού» ιμπεριαλιστικού μπλοκ και ιδίως στο πλαίσιο της στρατηγικής αυτοδύναμης στρατιωτικοποίησης της Ευρώπης μέσα από το Rearm Europe.

Οι μισθοί μικραίνουν, οι στρατοί κι οι μπάτσοι πληθαίνουν

Για να **συνειδητοποιήσουμε** γιατί συμβαίνει αυτό τώρα, πρέπει να δούμε τι έχει αλλάξει στην υλική βάση του παγκόσμιου καπιταλισμού. Η κρίση του 2008 δεν ήταν απλώς οικονομική — ήταν κρίση ολόκληρου του μοντέλου της παγκοσμιοποίησης. Η ιδέα ότι η αγορά θα ρύθμιζε ομαλά τις διεθνείς σχέ-

σεις, ότι η οικονομική αλληλεξάρτηση θα εγγυόταν την καπιταλιστική ειρήνη, κατέρρευσε. Αυτό που ακολούθησε δεν ήταν επιστροφή σε κάποιο προηγούμενο στάδιο, αλλά κάτι νέο: ένας κρατικός καπιταλισμός που παίρνει τη μορφή πολεμικής οικονομίας. Το νομοσχέδιο για τον στρατό εντάσσεται ακριβώς σε αυτή τη μετάβαση του κράτους προς την πολεμική ετοιμότητα, την εσωτερική πειθάρχηση και την οργάνωση της αναλωσιμότητας και της εκκαθάρισης των πλεονάζοντων προλετάριων. Και γι' αυτό έχει σημασία ότι το νομοσχέδιο δεν αλλάζει μόνο τους όρους της στρατολόγησης και των αναβολών, αλλά θεσμοθετεί την «ενεργή εφεδρεία», δημιουργώντας άμεσα ένα σώμα έτοιμο να επέμβει εναντίον του εσωτερικού εχθρού, , προβλέπει την επαναλαμβανόμενη μετεκπαίδευση, αυστηροποιεί τη διοικητική επιτήρηση και οργανώνει τον τεχνολογικό και οργανωτικό εκσυγχρονισμό, εισάγοντας ένα πολύ πιο φιλόδοξο και ιμπεριαλιστικό επιχειρησιακό δόγμα.

Η μετάβαση από το «κράτος πρόνοιας» στο «κράτος ασφάλειας» αποτελεί ταυτόχρονα και μια τεράστια μεταβίβαση αξίας από τον «κοινωνικό μισθό», το μερίδιο της αξίας της εργασιακής δύναμης που δεν καταβάλλεται ατομικά αλλά παρέχεται συλλογικά μέσω των υπηρεσιών του «κοινωνικού κράτους», προς την πολεμική βιομηχανία, η οποία απορροφά το πλεονάζον κεφάλαιο και δίνει προσωρινά διέξοδο στην κρίση υπερσυσσώρευσης. Συγκεκριμένες μερίδες του κεφαλαίου που δραστηριοποιούνται στους εξοπλισμούς, τις υποδομές, τις μεταφορές και την επιμελητεία αυξάνουν τα κέρδη τους. Η επίκληση της εθνικής ασφάλειας γίνεται αποτελεσματική μέθοδος για να λεηλατηθεί ό,τι απόμεινε μετά από τα τελευταία 15 χρόνια λιτότητας, μείωσης των πραγματικών μισθών και διάλυσης των κοινωνικών υπηρεσιών στην Ελλάδα. Η αναδιάρθρωση του στρατού δεν είναι κάτι που διαχωρίζεται από την επίθεση στις εργασιακές σχέ-

σεις (δηλαδή τις σχέσεις εκμετάλλευσης της εργασίας), στους χώρους εκπαίδευσης και στην υγεία. Είναι η άλλη όψη της ίδιας ακριβώς πολιτικής υπέρ της άρσης των εμποδίων στην αναπαραγωγή του εθνικού κοινωνικού κεφαλαίου.

Καμία πατρίδα δεν μας ενώνει, κανένα σύνορο δεν μας χωρίζει: Η παγίδα της εθνικής ενότητας

Για να περάσει όμως αυτή η μετάβαση προς την πολεμική κανονικότητα, χρειάζεται συναίνεση. Και εδώ μπαίνει στο παιχνίδι το πιο παλιό και αποτελεσματικό εργαλείο: η εθνική ενότητα και το δόγμα του αμυντικού πολέμου. Μας λένε: αυτή τη φορά είναι διαφορετικά, αυτή τη φορά πρόκειται για την επιβίωση του έθνους που απειλείται από τις επιβουλές των εχθρών, αυτή τη φορά η πολεμική προετοιμασία είναι αναγκαία. Κάθε κράτος βαφτίζει τον ρόλο του αμυντικό. Αλλά η ίδια η έννοια της «άμυνας» είναι εθνικιστική – προϋποθέτει ότι υπάρχει κάποιος συλλογικός εθνικός οργανισμός που πρέπει να προστατευτεί, ότι έχουμε κοινά συμφέροντα με το κεφάλαιο και το κράτος του απλώς και μόνο επειδή είμαστε υπήκοοί του. Από τη σκοπιά των προλεταριακών συμφερόντων, όμως, αυτή η «άμυνα» είναι άμυνα κεφαλαίων, αγορών, «κυριαρχικών δικαιωμάτων», σφαιρών επιρροής. Γι' αυτό δεν υπερασπιζόμαστε σύνορα, ΑΟΖ, υφαλοκρηπίδες και τα συναφή. Δεν είναι «δικά μας» – συνθέτουν τη γεωμετρία του ανταγωνισμού και της βίας του παγκόσμιου καπιταλισμού. Αντ' αυτού προτάσσουμε την όξυνση του ταξικού πολέμου και την απελευθέρωση χώ-

ρων και χρόνων για το προλεταριάτο. Απέναντι στη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας που προβάλλουν τα νέα μέτρα, εμείς αντιπροτάσσουμε την αλληλεγγύη και τη χειραφέτηση, με καταλήψεις και αυτοοργάνωση στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, απεργίες και περιφρουρήσεις στους χώρους δουλειάς.

Σε μια κοινωνία που μοιάζει όλο και περισσότερο με στρατώνα και όπου οι βόμβες στέκονται σαν διαρκής απειλή πάνω από τα κεφάλια μας, εμείς προτάσσουμε τον οπλισμό των συλλογικών μας αρνήσεων, όχι μόνο απέναντι στη στρατιωτική θητεία και την εφεδρεία, αλλά και απέναντι σε όλο το σύστημα της υποταγής και της μισθωτής εργασίας, του ανταγωνισμού για τη συσσώρευση κεφαλαίου των αφεντικών, που εν τέλει ο θερμός πόλεμος δεν είναι παρά η κορύφωσή του. Είμαστε στο πλευρό των λιποτακτών και των φυγάδων, των προδοτών της εθνικής ενότητας, σε Ρωσία, Ουκρανία, Ελλάδα, Τουρκία, Ισραήλ, Παλαιστίνη, Πακιστάν, Ινδία και όπου αλλού υπάρχει διακρατικός και ενδοκυριαρχικός πόλεμος. Είμαστε με το μέρος όσων οργανώνονται συλλογικά και εξεγείρονται απέναντι στον πόλεμο των αφεντικών, αντιπροτάσσοντας τη διεθνιστική προλεταριακή αλληλεγγύη, με τους φαντάρους που, για να μη χτυπήσουν τους αλλοεθνείς προλετάριους, στρέφουν τα όπλα ενάντια στους διοικητές τους. Είμαστε με όσους επιτίθενται σε κάθε στρατοαστυνομική εξουσία, όχι για να την αντικαταστήσουν με μια νέα στο όνομα κάποιας πατρίδας, αλλά για τη συλλογική χειραφέτηση και ενοποίηση όλων των καταπιεσμένων και την καταστροφή των διαχωρισμών και των ιεραρχιών του κεφαλαίου ως κοινωνικής σχέσης.

**ΟΥΤΕ ΛΕΠΤΟ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ, ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
ΜΕ ΚΑΘΕ ΤΡΟΠΟ ΘΑ ΑΡΝΗΘΩ**

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΕΛΟΧΑΡΤΑ